

sen tilsidst søge om bag Vognen. Her red han slukøret ganske alene Resten af Vejen i det ophvirvlede Støv.

Denne fortsatte Triumf havde bragt Jægermesteren i godt Humør. Han underholdt sig med Jytte og lod Hestene strække ud. Fru Bertha, hos hvem der efterhaanden var dukket en Mistanke op, blev igen beroliget.

Efter en lille Times Kørsel naaede de Stedet med de udgravede Borgrester. Det laa paa Højden af en nøgen Aas udenfor en Skov. Der førte kun en Sti derop, og Damerne maatte staa af Vognen. Men der var ikke meget at se. En Murlevning paa en halv Snes Alen var bleven afdækket, — andet var der ikke.

Til Gengæld var Udsigten deroppe fra mægtig. Det halve Fyens Land rummedes indenfor den næsten ubrudte Synskres. En endeløs Frødighed, en uhyre Have, gennemskaaret paa kryds og tværs af de hegnede Veje, hvorimellem Markerne laa som grønne Plæner og Skovene som Bosketter.

Fru Bertha havde trukket sig lidt bort fra de andre for at være ene med sine Minder. Hun stod i Hat og Sjal med Hænderne paa Ryggen og stirrede ud over sin Barndomsegn, sine Drømmes Land. Og hendes Øjne strømmede over, mens Tankerne gik til den Ven, med hvem hun i Ungdommens Dage